

jež došla výrazu zvláště v §u 13, č. 1, odst. 1. n. z., směřuje k tomu, aby nemocenskému pojištění podrobené osoby, byly pro případ nemoci pojištěny způsobem a měrou tímto zákonem stanovenou. Výrazem »způsobem a měrou« míněny jsou zřejmě jen materiální podmínky pojištění nemocenského a objem případné nemocenské podpory. Výklad, že by zmíněný výraz měl na mysli i pokladniční příslušnost v konkrétním případě, nenalézá v zákoně oporu, ba odporoval by zřejmému úmyslu zákonodárce, jenž zajisté nemá na mysli příslušnost nem. pokladny, nýbrž pouze efekt, aby každý pojištěním povinný zaměstnanec byl také pojištěn u pokladny, vyhovující v ě c n ě zákonným požadavkům, a aby ten, kdo takto pojištěn není, byl ex lege členem okresní nemocenské pokladny. Tato pokladna má ovšem právo, reklamovati své pojištěnce po případě odmítnouti ohlášený přestup k nepřislušné pokladně a domáhati se u dohlédacího úřadu odpomoci proti pojišťování u nepřislušných pokladen. (Nález nejv. spr. soudu z 31. ledna 1925, č. 1815/25.) — Srv. též nález z 28. ledna 1924, č. 1469/24 v Soc. Revui, roč. 1924, str. 278/9.)

K § 70 n. z.:

O b n o v a řízení. Mylné pojetí právní povahy sporného případu není skutečností, jež by mohla býti podkladem pro úřad, aby rozhodnutí své podrobil revisi. Takovýto právní omyl nelze opravit cestou obnovy řízení, nýbrž jen přípustnými opravnými prostředky, případně stížností k nejv. spr. soudu podanou v neprodlžitelné lhůtě stanovené v § 14 o správním soudě. Poukaz na nález nejv. spr. soudu v jiné věci vydaný není uplatněním nové skutečnosti, nýbrž jen výtkou nesprávného posouzení případu žalovaným úřadem po stránce právní. Nastoupil-li ten, kdo domněle nezákonným rozhodnutím správního úřadu se cítí ve svých právech poškozen, včas cestu k nejv. správ. soudu, nemůže se dovolávat jeho zákroku k tomu cíli, aby úřad byl donucen nahraditi své mylné rozhodnutí rozhodnutím novým. Takovéto zakročení by předpokládalo právo dozoru, jež však nejv. správnímu soudu přiznáno není. (Nález nejv. spr. soudu z 10. března 1925, č. 4845/25; — srv. též nálezy z 8. prosince 1924, č. 14.312/24 a ze 17. ledna 1925, č. 822/25 v Soc. Revui, roč. 1925, str. 140.)

Postavení okres. nem. pokladen na Slovensku v trestním řízení:

Nejvyšší správní soud nahlédnuv do spisů správních podle §§ 21, 2 a 5 zákona ze dne 22. října 1875, č. 36 ř. z. z r. 1876 bez dalšího řízení odmítl stížnost Lučenské okresní robotníky pojišťující pokladny v Lučenci do rozhodnutí ministerstva sociální péče ze dne 24. července 1924, č. 8206/IV/F/1924 pcto nemocenského pojištění, z těchto důvodů: Z nálezu župního úřadu ve Zvoleni ze dne 18. května 1923, č. 14.028/1923 se stěžovatelka odvolala jen potud, pokud jím byl sprostěn Rudolf Papp viny a trestu pro přestupek dle §u 40 uh. mín. nařízení 4790/1917 [§ 191 a) zák. čl. XIX z r. 1907] a naříkané rozhodnutí, zamítající toto odvolání, potvrdilo rozsudek trestní II. stolice a zakončilo tím trestní řízení, zahájené na trestní oznámení stěžující si pokladny, výrokem osvobozujícím. V poliцейně-trestním řízení, toto rozhodnutí předcházejícím, měla stěžující si pokladna postavení strany, ať už jako odborný zástupce nebo jako poškozený ve smyslu §§ 17, 30 neb 31 pol. trestního řádu č. 65.000 ex 1909 a příslušelo jí podle § 176 též právo odvolati se k vyšší stolici v neprospěch obviněného. Skončením trestního řízení bylo však toto její právo úplně konsumováno. V řízení před nejvyšším správním soudem by se stěžující si pokladna mohla brániti pouze námítkou, že jí bylo v jejích

procesních právech, které jí poskytuje citovaný policejní trestní řád, ublíženo. Námitku tohoto dosahu však stěžující si pokladna ve stížnosti vůbec nevznáší a bylo tudíž stížnost jako nepřipustnou odmítnouti. Pokud stížnost uplatňuje vůči Rudolfu Pappovi nárok na nemocenské pojistné příspěvky, jest nepřipustná dle §u 5 zákona o správním soudě, poněvadž stěžující si pokladna v tomto směru nevyčerpala pořad instancí, ježto — jak shora uvedeno — se k ministerstvu odvolala toliko co do přestupku §u 40 uher. mín. nařízení čís. 4790/1917. (Nález nejv. správ. soudu ze 24. března 1925, č. 6095/25.)

K § 3, odst. 1. úr. zák. Vyloučení z úr. pojistné povinnosti:

Ustanovení § 3, odst. 1 úr. z. nezakládá pro podnikatele právní nárok na vyloučení jeho podniku z povinnosti pojistné. Textování § 3, odst. 1, samo o sobě neposkytuje opory pro uznání takového právního nároku, ježto ministra výslovně jen zmocňuje, aniž mu za povinnost ukládá, by za určitých předpokladů svého zmocnění použil. Zákon o úrazovém pojištění dělnickém nečiní pojistnou povinnost závislou na zjištění, že v konkrétním podniku možnost úrazu jest dána, nýbrž že ve všech podnicích, pojištění podrobených, možnost úrazu jako danou předpokládá, nepřipouští proti této zákonné presumpci protidůkaz. Nelze tedy ani ze základní myšlenky úrazového pojištění, jak zákonem pozitivně je upraveno, čerpati oporu pro náhled, že ustanovením § 3, odst. 1, právní nárok na vyloučení z povinnosti pojistné měl býti založen. (Nález nejvyššího správního soudu z 19. ledna 1925, č. 9892/24.)

Různé.

Pojem skutečné doby pracovní ve smyslu zákona č. 91/1918.

Období čtyřnedělní s pracovní dobou 192 hodin v lékárnách dlužno posuzovati ve smyslu odst. 5. § 1 zák. ze dne 19. prosince 1918, č. 91 Sb. z. a n. o 8hod. době pracovní samostatně, bez ohledu na období jiná.

Pokud jde o skutečnou dobu pracovní, poukazuje nejvyšší správní soud na svůj nález ze dne 8. ledna 1924, č. 22391/23 (viz Soc. Revue roč. V., č. 2.), v němž vyslovil právní názor, že skutečnou dobou pracovní ve smyslu § 1, odst. 1. zák. o 8hod. době pracovní jest rozuměti dobu, po kterou dává dle účelu a povahy konkrétního podniku zaměstnanec ve shodě se zaměstnavatelem tomuto svou pracovní sílu k dispozici a že i noční službu kondicinujících lékárníků dlužno posuzovati podle tohoto zákona, resp. podle vládního nařízení č. 499/1921.

Co se týče zaměstnání v obdobích čtyřnedělních, jest omylem, má-li se za to, že lze zaměstnávati pomocné síly v některých 28denních obdobích déle než 192 hodin, když jsou v jiných obdobích zaměstnávány méně než 192 hodin, a že dostačuje, když průměrná doba pracovní jednotlivých období 28denních nečiní více než 192 hodin. Výklad ten přičí se znění a duchu zákona, podle něhož každé jednotlivé období dlužno posuzovati samostatně bez ohledu na období jiná.

(Výtah z nálezu nejv. správ. soudu ze dne 31. prosince 1924 č. 23348/24.)